

Valua ir tikroji Don Karlo istorija

Pranciškus I Valua
(1494-1547),
Prancūzijos karalius
Nuo 1515 iki 1547 m.

Su Pranciškaus I vardu siejamas Prancūzijos Atgimimas. Anksčiau buvęs uždaras valdovo rūmų gyvenimas tapo triukšmingas, linksmas, svarbų vaidmenį pradėjo vaidinti damos, poetai, prozininkai, karaliaus sesuo Margarita Navarė telkė aplink save mąstytojus, menininkus. 1532 m. pasirodė Fransua Rablė “Gargantiua ir Pantagriuelis”

Karo žygių į italų žemes metu karalius susipažino su prabanga italų didikų rūmuose, pakvietė į Prancūziją Leonardą da Vinči ir apgyvendino jį savo pilyje, Rafaelis sukūrė keletą Pranciškui I skirtų paveikslų.

Karaliaus rūmuose Fontenblo buvo puiki biblioteka, atvira visuomenei. 1530 m. bibliotekininko patartas, karalius atidarė trijų kalbų Kolegiumą – graikų, lotynų, ivrito (disciplinos, kurių nebuvo Sorbonos universitete).

Pranciškus daug dėmesio skyrė architektūrai ir skulptūrai. Nacionalinės krypties architektūroje viršūne tapo Šamboro pilis. Italų architektūros kryptčiai Prancūzijoje atstovauja Fontenblo, kurį kūrė keletas garsių italų dailininkų (pvz., Benvenuto Čellinis).

Šamboro pilis Luaros slėnyje

Fontenblo

Galerija Fontenblo rūmuose

1534 m. Paryžiuje ir kituose miestuose pasirodė **paskviliai** (paskvilis – karikatūriškas šmeižikiškas kūrinys, siekiant įžeisti ar kompromituoti asmenį, grupę, partiją, visuomeninį judėjimą) apie katalikų tikėjimo esmę. Pranciškus įsakė ieškoti autorių: kalėjimai persipildė, tris mėnesius kasdien vykdytos mirties bausmės. Karalius dalyvavo procesijose aplink laužus.

Po to karalius paskelbė ediktą (ediktas – valdovo valios pareiškimas) dėl eretikų naikinimo. Kitu ediktu uždrausta spausdinti knygas Prancūzijoje. 1540 m. Pranciškus I vienuolį Matjė Ori paskyrė visos Prancūzijos inkvizitoriumi. 1546 m. sudegintas garsus humanistas Etjenas Dolė, anksčiau karaliaus globotas. 1540 m. spalio 7 d. Paryžiuje degė 14 laužų

Pranciškaus I sūnus Henrikas 1533 m.
vedė Katariną Mediči

(1547 m. sostą paveldėjęs Henrikas II visą
valdymo laiką ugnimi ir kalaviju naikino
protestantizmą.)

Henrikas II
(1519-1559),
Pranciškaus I
sūnus,
Prancūzijos
karalius nuo
1547 m. iki
1559 m.

Katarina Mediči
(1519-1589)

Katarinos pavadinti gražia nebuvo galima. Jai lankantis Romoje, Venecijos pasiuntinys parašė: “Rudaplaukė, nedidelio ūgio, liesa, bet išraiškingų akių”. Bet Katarina sugebėjo padaryti įspūdį prabanga išlepintai Paryžiaus diduomenei – žymus Florencijos meistras pasiuvo jai aukštakulnius batelius.

1533 m. įvykusios vestuvės buvo svarbus įvykis. Tokio skaičiaus katalikų dvasininkų Europa seniai nebuvo mačiusi. Ceremonijoje dalyvavo popiežius Klemensas VII, lydimas daugybės kardinolų.

Keturiolikmečiai jaunieji vidurnaktyje nuėjo vykdyti santuokos pareigų. Po vestuvių ceremonijos pokyliai tęsėsi **34** dienas. Italų virėjai supažindino prancūzų virėjus su nauju desertu iš vaisių ir vandens – **ledais**.

1534 m. mirė popiežius. Naujasis popiežius Paulius III nutraukė sutartį su Prancūzija ir atsisakė išmokėti Katarinos kraitį. Tai leido Pranciškui I pareikšti, kad “mergaitė pas mane atvyko nuoga”.

Katarinai, gimusiai pirkliškoje Florencijos aplinkoje, nebuvo suteiktas įvairiapusiškas išsilavinimas. Dėl to jai buvo sunku: jautėsi nemokša, nemokėjo subtiliai išsireikšti prancūzų kalba, darė daug klaidų rašydama. Rūmų damos paniekinamai dėjos nesuprantančios, ką joms sako Katarina.

1536 m. netikėtai mirus sosto įpėdiniui Pranciškui, Pranciškaus I sūnui iš ankstesnės santuokos, pasklido gandai, jog Katarina susijusi su šia mirtimi norėdama, kad jos vyras taptų sosto įpėdiniu. Pagal oficialią versiją, Pranciškus mirė išgėręs šalto vandens po įaudrinančio azartinio žaidimo. Italų grafas Montekukkolis, padavęs Pranciškui indą su vandeniu, buvo nubaustas mirtimi.

1537 m. gimė nesantuokinis Katarinos vyro Henriko vaikas. Tai patvirtino gandus, kad Katarina yra bevaisė. Pranciškui I siūlyta anuliuoti sūnaus santuoką. Henrikas labai norėjo susilaukti įpėdinio, kad sustiprėtų jo paties, kaip sosto įpėdinio, padėtis. Katarina ilgai gydėsi pagal įvairiausių magų patarimus: gėrė mulo šlapimą, nešiojo pilvo apačioje karvės mėšlo kompresus ir elnio ragus.

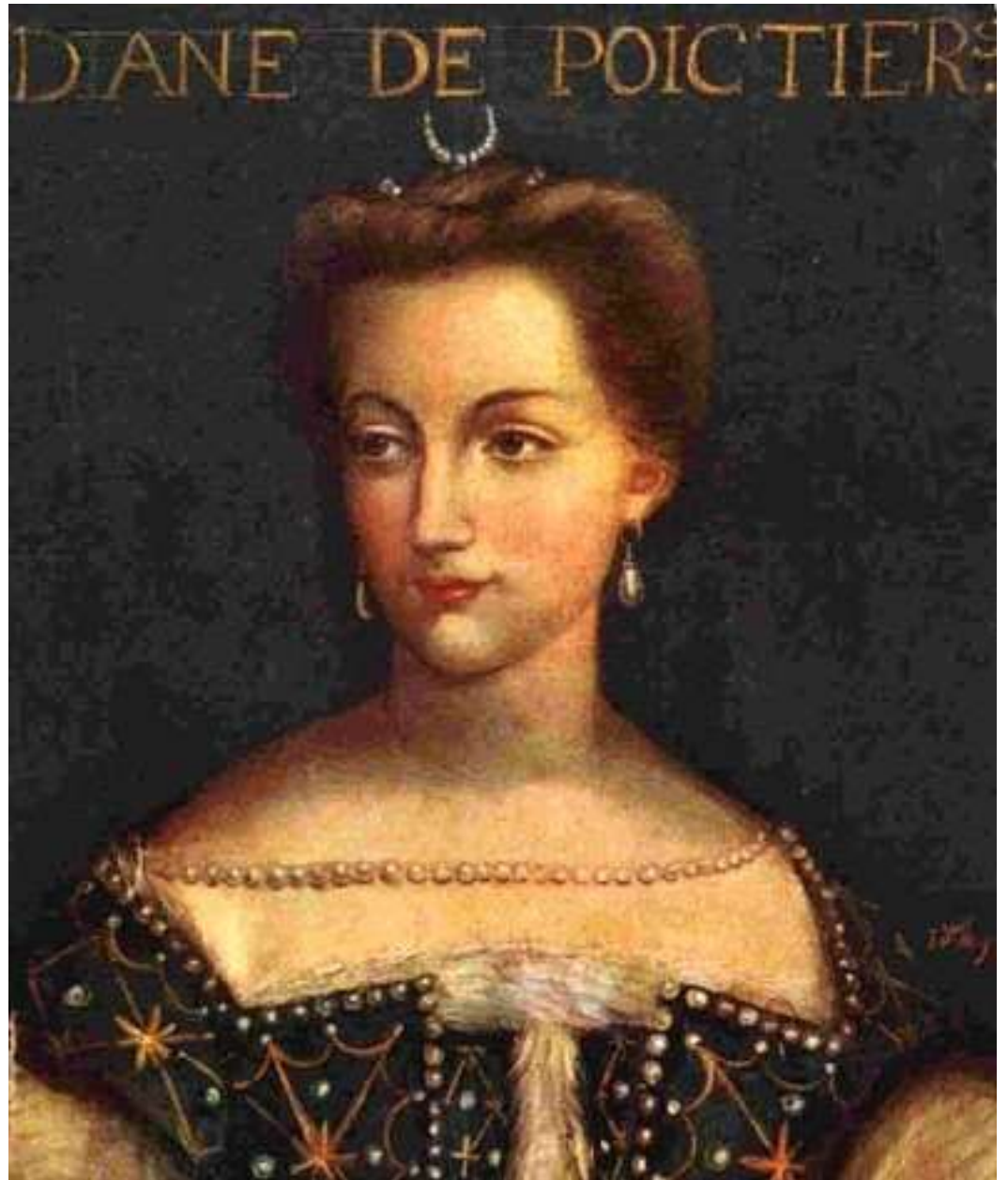
Pagaliau 1544 m. Katarina pagimdė sūnų ir pavadino **Pranciškumi** karaliaus Pranciškaus I garbei – karalius net apsiverkė apie tai sužinojęs.

Kas padėjo Katarinai atsikratyti nevaisingumo? Paprastai nuopelnas priskiriamas garsiam gydytojui alchemikui, astronomui ir pranašui **Mišeliui Nostradamui**. Jis priklausė artimiausių Katarinai žmonių būriui.

Katarina gimdė dešimt kartų. Trys jos vaikai tapo Prancūzijos karaliais, dvi dukterys – **Elžbieta** ir **Margarita** – tapo labiausiai žinomos istorijoje. Margarita (1553-1615) yra Aleksandro Diumos romane “Karalienė Margo” išgarsinta Prancūzijos karaliaus Henriko IV (Burbonų dinastijos pradininko) žmona, kurios vestuvės susijusios su “**Baltramiejaus naktimi**” 1572 m.

Henrikas daug dėmesio skirdavo vaikams, net stebėdavo gimdymą. 1556 m. Katarina gimdė paskutinį kartą. Gimdymas buvo labai sunkus ir tragiškas: vienai iš gimstančių dvynių teko nulažti kojytes, kad ji būtų pagimdyta. Gavusi Žanos vardą, mergaitė gimė negyva. Kita mergaitė – Viktorija – išgyveno mėnesį. Daktarai patarė Henrikui nebesiekti vaikų gimimo. Nuo tada jis nebesilankė žmonos miegamajame, visą dėmesį skirdamas **Dianai de Puatjė**

Diana de
Puatjè
(1500-1566)

Turédama trylika metų Diana de Puatjė buvo išleista už vyro, o turédama 31 metus tapo našle. Notr Dam katedroje Ruane ji įrengė nuostabią kapavietę vyrui, iki dienų pabaigos nešiojo gedulingus rūbus: baltą spalvą derinant su ir juoda.

Nepaisant amžino liūdesio demonstracijos, Dianos grožis labai padėjo jos tėvui: už dalyvavimą maište jis buvo nuteistas mirti, nukertant galvą. Apsipylusi ašaromis, Diana puolė po kojomis karaliui Pranciškui I. Ašaros iš tokių gražių akių paveikė karalių – gražuolės tėvui buvo dovanota.

Notr Dam Ruane
(bokšto aukštis 151
metras, aukščiausias
pastatas pasaulyje,
1880m. užleidęs vietą
Kelno katedrai (157
metrai)

Su būsimuoju Henriku II Diana susipažino, kai jam buvo 7 metai. Diana, kuriai tada buvo 26 metai, pabučiavo berniuką į kaktą. Tada jis tapo jos riteriu, o vėl pamatęs Dianą po ketverių metų, užsidegė meile jai. Diana gailėjosi, kad tada nebuvo perspektyvų Henrikui tapti karaliumi (sosto įpėdiniu buvo vyresnysis Pranciškaus I sūnus Pranciškus).

Įpėdiniui Pranciškui mirus, prasidėjo Dianos “viešpatavimas” – “valdžią ji dalijosi su Pranciškaus I meiluže hercogiene d’Etamp. Diana buvo dešimt metų vyresnė už karaliaus meilužę, bet spindėjo grožiu, kuriam nelemta buvo išblėsti. Veltui d’Etamp ir jos šalininkai Dianą vadino “senu grybu” – Dianos įtaka didėjo kiekvieną dieną.

Pataikaudamas Dianai, Henrikas nešiojo jos stiliaus rūbus – juodus ir baltus, iki paskutinio atokvėpio savo žiedus ir rūbus puošė monograma “DH” – “Diana-Henrikas”.

Kai Pranciškus I mirė (1547 m.) ir Henrikas II įžengė į sostą, tikrąja karaliene tapo ne Katarina Mediči, jo žmona, bet Diana. Net vainikavimo ceremonijos metu ji užėmė garbingą vietą, o karalienė buvo tolimoje tribūnoje. Henrikas II padovanojo Dianai puikų briliantą, atimtą iš Pranciškaus I meilužės d'Etamp. Dianai atiteko ir visos d'Etamp pilys bei rūmai Paryžiuje.

Pagal tradiciją keičiantis karaliui, visi pareigūnai turėjo mokėti mokestį “už įgaliojimų patvirtinimą”. Šį kartą pinigai nuėjo ne į karaliaus išdą, o asmeniškai į Dianos “kišenę”. Niekada monarchijų istorijoje favoritė neturėjo tokios galybės, kaip Diana. Net užsienio korespondencija patekdavo pirmiau į Dianos rankas. Ji susirašinėjo su popiežiumi.

Dianos “valdymas” baigėsi netikėtai, kai 1559 m. turnyro metu Henrikas II buvo sunkiai sužeistas ir netrukus mirė. Karalius dar buvo gyvas, kai Katarina Mediči įsakė Dianai išvykti iš Paryžiaus, prieš tai atidavus visas brangenybes, kurias Dianai buvo padovanojęs Henrikas II.

Tokia buvo sena tradicija: mirus karaliui, visi jo artimieji (motina, žmona, vaikai), gražindavo brangenybes, priklausančias karaliaus išdui. Tačiau Diana nepaklausė ir brangenybes gražino kitą dieną po karaliaus mirties. Ji išvyko į savo pilį, kur ir mirė eidama šešiasdešimt septintuosius metus.

Po Henriko II mirties 1559 m. Katarina Mediči pradėjo dalyvauti politiniame gyvenime, valdant penkiolikmečiui **Pranciškui II**, o kai šis 1560 m. mirė (kairėje ausyje susidarė kiauražaizdė, prasidėjo gangrena, po dviejų savaičių karaliaus nebeliko), Katarina tapo dešimtmečio sūnaus **Karolio IX** regente.

Pranciškus II
(1544-1560)

Karolis IX
(1550-1574)

Yra versija, kad Karolio IX brolis Henrikas, padedant nuodytojui, nuodingu skysčiu suvilgė kampučius lapų knygos, tikėdamasis, kad tą knygą skaitys **Henrikas Navaras** (Margaritos vyras), kad šis skaitydamas nusinuodytų, bet knyga pateko į Karolio IX rankas. Kiti šaltiniai tvirtina, kad apnuodytą knygą paruošė jauniausias Katarinos Mediči sūnus **Fransua**. Yra dar viena versija – nuodytoją pasiuntė pati Katarina Mediči.

Karoliui IX 1574 m. mirus, Katarina buvo svarbiausia **Henriko III** (trumpą laiką buvusio Abiejų Tautų Respublikos valdovu) patarėja. Be jos patarimų Henrikas III apsiėjo tik keletą mėnesių prieš Katarinos mirtį. Taip likimas lėmė, kad Henrikas III tragiškai mirė tais pačiais metais kaip ir motina.

Henrikas III
(1551-1589)

Artūras Grottgeras. Henriko Valua pabėgimas.
1860 m.

1494-1559 m. vyko taip vadinamieji **Italijos karai**, kai Prancūzija, Ispanija, Šventoji Vokiečių tautos Romos imperija (dalyvaujant Anglijai, Škotijai, Šveicarijai, Venecijai, Popiežiaus sričiai ir italų miestams-valstybėms) ir Osmanų imperija kovėsi dėl viešpatavimo italų žemėse ir pirmavimo Vakarų Europoje.

Italijos karai baigėsi pasirašant **Kato-Kambezės** taiką 1559 m. Pagal šią taiką Ispanija įsiviešpatavo italų žemėse (šis viešpatavimas tęsėsi iki XVIII a.) Viena iš taikos sąlygų buvo Ispanijos karaliaus **Pilypo II** vedybos su Prancūzijos karaliaus Henriko II ir Katarinos Mediči dukterimi **Elžbieta**.

Elžbieta Valua,
Henriko II dukte
(1545-1568)

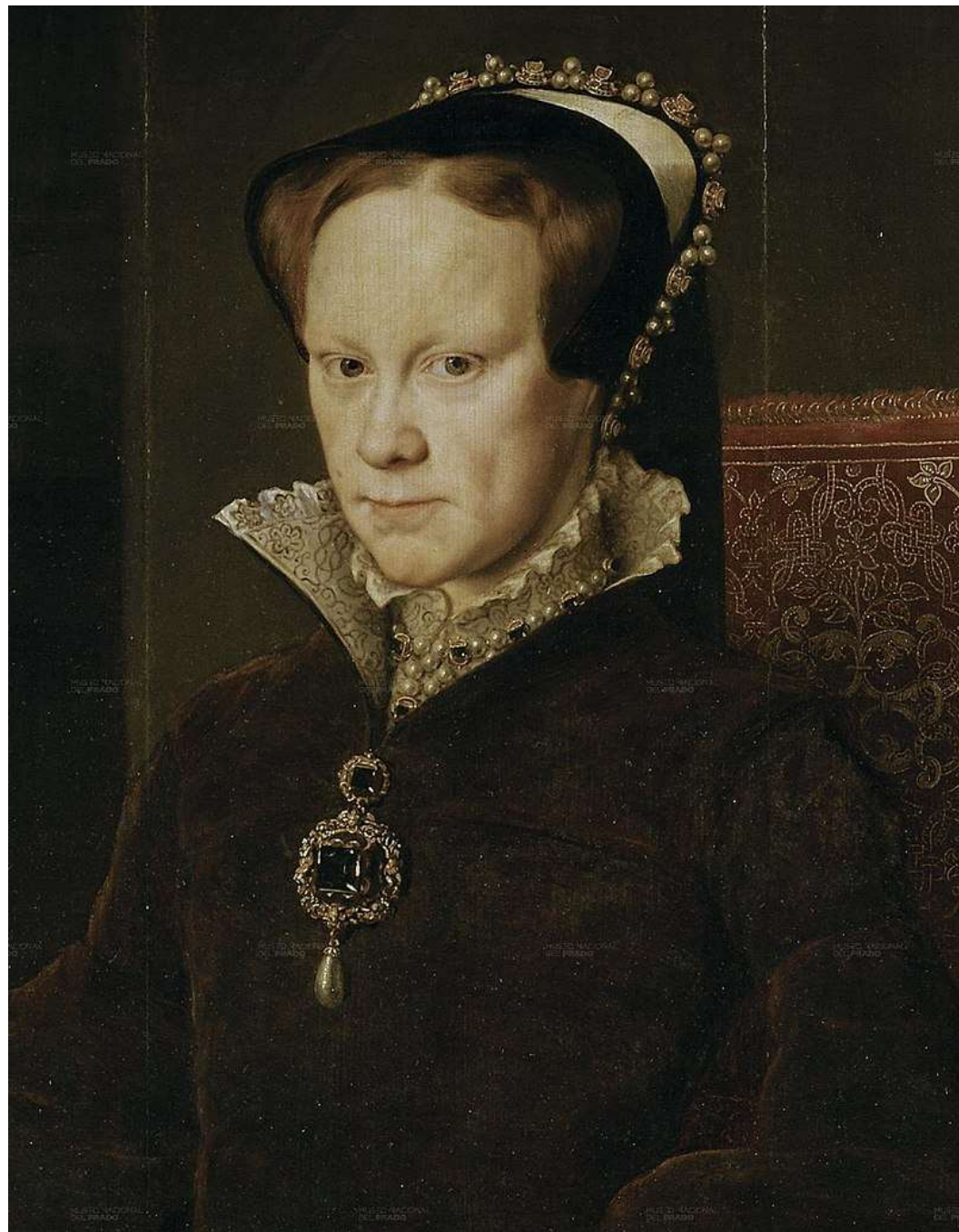
Elžbieta buvo antrasis vaikas iš dešimties Katarinos Mediči ir Henriko II vaikų. Tai buvo labai gabus, žingeidus vaikas, greitai virtęs gražuole. Jos grožis traukė amžininkų dėmesį. Vienas to meto rašytojas pareiškė, kad Elžbietą Dievas sukūrė anksčiau negu pasaulį ir laikė atsargoje iki to momento, kai reikėjo ištekinti už karaliaus.

Elžbieta iš savo motinos italės paveldėjo plaukus, tamsias akis ir aukštą intelektą. Bet skirtingai nuo motinos, Elžbietos charakteris buvo švelnus, ji buvo labai taktiška ir dievobaiminga. Katarina Mediči nustebo, pamačiusi tokius dukters bruožus, ir jos labai suartėjo. (Elžbietai ištekėjus, motina ir duktė intensyviai susirašinėjo).

Europos sostinėse tapo žinoma apie Elžbietos grožį ir išmintį, ir netrukus atsirado daugybė kandidatų vesti Elžbietą. Karai Prancūziją nualino, ir Henrikas II bei Katarina Mediči nusprendė Elžbietą sužadėti su Ispanijos sosto įpėdiniu **Don Karlu** ir tokiu būdu sustiprinti Prancūzijos ryšius su galinga Ispanijos karalyste.

1558 m. mirė antroji Pilypo II žmona
Anglijos karalienė **Marija I Tiudor**. Pilypas
II pasiuntė piršlį hercogą **Albą** pas
Elžbietos motiną.

Marija Tiudor
(1516-1558),
vyresnioji Anglijos
karaliaus Henriko
VIII duktė,
Anglijos karalienė
1553-1558 m.,
Kruvinoji Meri
(sudeginti ant
laužo 400
protestantų)

1557 m. į Europą atėjo virusinės kilmės baisiausia XVI a. epidemija. Anglijoje epidemija piką pasiekė 1558 m. rudenį. Pietinėje šalies dalyje persirgo kas antras gyventojas. Mirtingumas prilygo XIV a. viduryje siautusios “juodosios mirties” mirtingumui

Naujoji liga tęsėsi ilgai, skirtinai nuo maro ir angliškojo prakaito (infekcinė nežinomos kilmės, labai didelio mirtingumo liga), kurie žudė greitai. Ypatingai daug mirė iš kontinento į Angliją atvykstančių žmonių. Žymiausios aukos buvo kardinolas Poulas ir pati karalienė.

Prieš mirtį Marija Tiudor pasirūpino, kad jos vyras Pilypas negalėtų turėti jokių pretenzijų į Angliją, o šis visai nesirūpino nemylima žmona, be to, buvo susirūpinęs dėl tėvo, Karolio V, ir tėvo sesers mirties. Jis tik norėjo, kad Anglijos sostas be kraujo praliejimo būtų perduotas kitai Henriko VIII dukteriai – **Elžbietai** – ir kad jo paties santykiai su naująja Anglijos valdove būtų draugiški.

Katarina labai susirūpino dėl dukters, bet nusprendė, kad Elžbieta galės paveikti Ispanijos politiką Prancūzijos atžvilgiu. Galimas daiktas, Katariną pasiekė žinios apie blogą **Don Karlo** sveikatą.

Henrikas II Elžbietos ir Pilypo II vestuvių proga 1559 m. birželio 30 d. surengė riterių turnyrą. Henrikas II buvo entuziastingas turnyrų dalyvis. Birželio 30 d. karalius stojo į kovą su grafu Gabrieliumi de Montgomeriu. Grafo ietis atšoko nuo šarvų ir pataikė karaliui į akį.

Vienas **Nostradamo** ketureilis, kuriame kalbama apie “seno liūto” žūtį dvikovoje su “jaunu”, kuris “išdurs jam akis”, išgarsėjo kaip Henriko II mirties pranašystė, išsipildžiusi Nostradamui gyvam esant.

Liepos 10 d. karalius mirė. Dėl tos priežasties vestuvių ceremonija įvyko liepos 21 d. Paryžiuje pagal įgaliojimą. Jaunojo vaidmenį atliko hercogas Alba. Po pusės metų Elžbieta per Pirėnus iškeliavo į Ispaniją, kur pirmą kartą pamatė savo vyrą, 18 metų vyresnį už ją.

Pilypas II susirūpinęs paklausė, ar jai nekelia pasišlykštėjimo žili jo plaukai ir amžius (Elžbieta tapo trečiaja Pilypo II žmona).

Elžbieta per trumpą laiką iš Prancūzijos princesės virto Ispanijos karaliene. Ji pavyzdingai vykdė visas karalienės pareigas.

Ispanijoje buvo kalbama, kad dvariškiai nedrįsta pakelti akių į karalienę, kad akimirksniu jos neįsimylėtų ir tuo pačiu sukeltų karaliaus pavydą. 1560 m. Elžbieta susirgo vėjaraupiais, o vėliau – raupais.

Nepaisydamas pavojaus užsikrėsti,
karalius beveik nesitraukė nuo ligonės
lovos, pats ją slaugė. Visą trumpą savo
gyvenimą karalienė Elžbieta buvo pirmoji
karaliaus patarėja net politikos klausimais

Rūstus ir šaltakraujis Pilypas žmonos įtakoje virto laimingu mylinčiu vyru, kuris tiesiog pagal žmonos lūpas suprasdavo visus jos norus. Prisimindama, kokie nelaimingi santuokoje buvo jos tėvai, Elžbieta darė viską, kad santuoka būtų nepriekaištinga. Jos pastangų dėka niūrūs Ispanijos karaliaus rūmai pasidarė šviesesni, įsitvirtino prancūziškos mados.

Pilypas II
(1527-1598),
Ispanijos karalius

Karolis V ir jo sūnus Pilypas

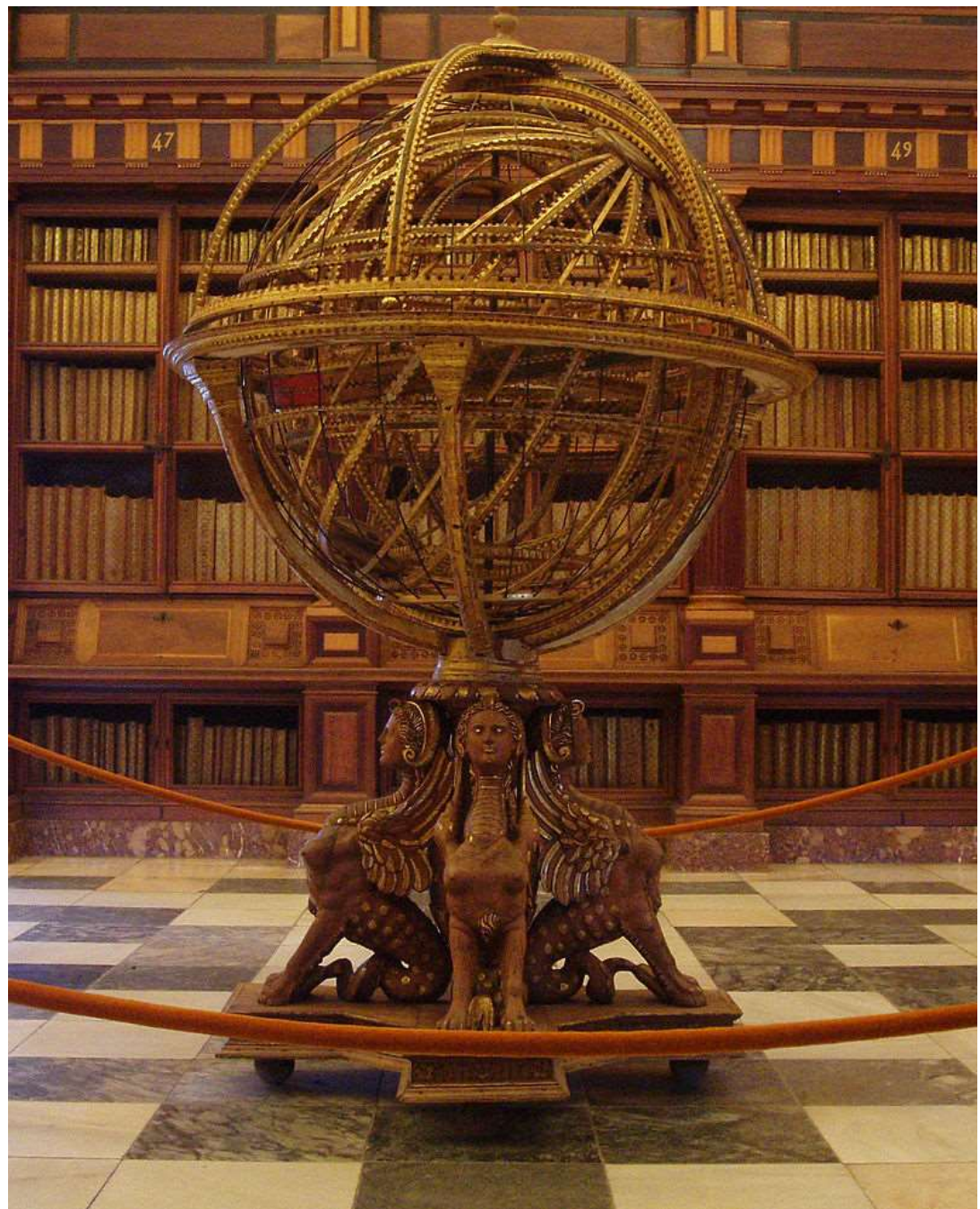

Skirtingai nuo tėvo Pilypas II valdė iš nuolatinės rezidencijos – Madrido, netoli kurio buvo pastatytas **Eskorialas**, simbolinis Pilypo II valdžios centras (karaliaus rezidencija, vienuolynas ir šeimos amžinojo poilsio vieta).

Eskorialo bazilikoje

Eskorialo bibliotekoje

Eskorialas sukelia prieštarīgus jausmus:
vieni vertintojai teigia, kad tai yra
aštuntasis pasaulio stebuklas ir akmenyje
sustingusi simfonija, o kiti – kad tai yra
architektūrinis košmaras

Pilypo II valdymas buvo autoritarinis. Didikus jis skyrė vice karaliais, pasiuntiniais (kad šie nebūtų arti sosto), o karaliaus patarėjai buvo teisininkai, dažniausia dvasininkai, išėję mokslus Ispanijos universitetuose.

Elžbieta, pamačiusi Don Karlą pirmą kartą (jiems buvo po 15 metų), pajuto jam gilią užuojautą: mažo ūgio, liguistas, nelygiais pečiais, kuprotas, viena koja ilgesnė, kalba šiek tiek mikčiodamas, įnoringas, nemaloniai rąjus.

Don Karlas
(1545-1568).
Ispanijos
karaliaus
Pilypo II sūnus

Nuo vaikystės Karlo tingumas, netinkamas elgesys religijos atžvilgiu teikė tėvui daug rūpesčių, nes Pilypas II nebuvo tikras, kad Karlas sugebės valdyti valstybę. Katalikybę Pilypas II laikė savo galybės pagrindu.

Per vieną meilės nuotykį princas nukrito nuo laiptų, susitrenkė galvą, dėl ko ilgai pragulėjo sirgdamas. Ar buvo tada smegenų sutrenkimas, neaišku, bet nuo tada princas elgėsi neprognozuojamai.

Neturėdamas pasirinkimo, karalius 1560 m. priverstė valdinius prisiekti Don Karlui kaip sosto įpėdiniui, princas buvo kviečiamas į Valstybės tarybos posėdžius. Energiai svarstyta, ką išrinkti princo nuotaka. Galiausiai pasirinkimas krito ant imperatoriaus Maksimiliano dukters, bet vedybos galėjo įvykti tik su sąlyga, kad princas „imsis proto“.

Tačiau karaliaus viltys nepasiteisino: princas šaipėsi iš visų tėvo potvarkių, grubiai elgėsi su aukščiausiais valdininkais. 1567 m. karalius paskyrė jį Valstybės tarybos pirmininku, manydamas, kad tokios rimtos pareigos privers princą pakeisti elgesį.

Don Karlas blogą įspūdį darė ir užsienio valstybių pasiuntiniams. Venecijos pasiuntinys Jeronimas Soranco rašė, kad Karlas buvo išsigimėlis ir atstumiantis, mėgo kepti gyvus gyvūnus, kartą net bandė priversti batsiuvį suvalgyti batus, kuriuos, neva, šis blogai pasiuvęs.

Nyderlanduose tuomet pasidarė labai įtempta padėtis (Nyderlandai stojo prieš Ispanijos valdžią). Don Karlas labai susidomėjo įvykiais Nyderlanduose. Karalius pažadėjo pasiimti jį kelionę po Nyderlandus. Nėra dokumentų, įrodančių, kad Karlas buvo susijęs su Nyderlandų sukilėliais, bet yra tada gyvenusio istoriko Luiso Kobreros liudijimas, kad princo

derybos su Montinji ir Bergenu (judėjimo Nyderlanduose veikėjais) buvo sėkmingos. Kai 1566 m. Nyderlanduose buvo sunaikinti katalikiški paveikslai, karalius ryžosi į Nyderlandus pasiųsti **hercoga Albą** su kariuomene.

Fernando Alba
(1507-1582)

Karlas ėmė grubiai prieštarauti tėvui.
Kortesų (Ispanijos parlamentas)
susirinkime pareikšta nuomonė, kad
princui geriau nekeliauti į Nyderlandus.
Karlas sukėlė skandalą.

Karalius dėl to vėl atidėjo princo sužadėtuves. 1568 m. pavasarį Karlas nutarė bėgti iš Ispanijos, bet jo dėdė Joanas Austras, kuriam Karlas apie savo planus pranešė 1567 m. gruodžio 23 d., išdavė prinčą. Tėvas nutarė įkalinti sūnų, bet neskubėjo tai daryti, kol Karlas 1568 m. sausio 17 ėmė grasinti Joanui Austrui.

Sausio 18 d. 11 valandą vakaro karalius, lydimas kelių ginkluotų žmonių, patraukė į princo apartamentus ir pareiškė, kad princas įkalintas. Kas buvo toliau, nėra gerai žinoma, bet aišku, kad karalius aprūpino prinčą viskuo, kas buvo reikalinga.

Draugiškai princo atžvilgiu nusiteikęs grafas Lerma ir keletas kitų žmonių turėjo bendrauti su princu. Pilypas II princo klausimą svarstė su kai kuriais aukštais valdininkais, pirmininkaujant kardinolui Spinozai (ne kaip didžiajam inkvizitoriui, bet kaip tarybos vadovui). Inkvizicijai šis klausimas nebuvo perduotas (ilgai laikėsi priešinga nuomonė).

Pilypas II tik norėjo įsitikinti, ar turi teisę (arba privalo) laikyti įkalintą prinčą, kaip nesugebėsiantį valdyti valstybę, o santykiais su Nyderlandais keliantį pavojų valstybei. Užsienio pasiuntinių pranešimuose savo vyriausybėms pabrėžiama, kad princas pradžioje labai triukšmavo, grasino nusimarinti badu, o

paskui besaikiu valgymu ir gėrimu. Prieš Velykas jis nusiramino, o vasarą susirgo ir liepos 24 d. numirė, susitaikęs su visu pasauliu (ir su katalikų bažnyčia).

Vėliau paskleistas gandas, kad princas nunuodytas tėvo įsakymu. Taip 1581 m. parašyta Nyderlandų valdytojo Vilhelmo I Oraniečio **Apologijoje** – propagandiniame veikale, nukreiptame prieš Ispanijos karalių. Šiuolaikinių istorikų nuomone princas numirė natūralia mirtimi.

Fizinio ir psichinio princo silpnumo priežastimi greičiausiai tapo artimų giminaičių vedybos. Don Karlas turėjo tiktai keturis promočiutes ir prosenelius (kai normalūs santuokiniai ryšiai reikalauja aštuonių). Jis turėjo tik šešis propromučiutes ir proprosenelius vietoje galimų šešiolikos.

Don Karlo močiutė iš motinos pusės buvo tikra senelio iš tėvo pusės sesuo. Senelis iš motinos pusės buvo tikras senelės iš tėvo pusės brolis, o promočiutės buvo tikros seserys.

Princo Karlo gyvenimas pasitarnavo **Frydrichui Šileriui**, 1787 m. sukūrusiam dramą “Don Karlas”. Pagal Šilerio dramą sukurtos penkios operos, garsiausia iš kurių yra **Džiuzepės Verdžio** “Don Karlas”.

Elžbieta buvo ispanų mylima ir gerbiama karalienė, gera žmona, bet sosto įpėdinio ji nepagimdė. 1564 m. Elžbieta ketvirtą nėštumo mėnesį prarado dukteris dvynes. Po šios nelaimės karalienė ilgai ir sunkiai sirgo. 1566 m. ir 1567 m. ji pagimdė dukteris. 1568 m. gimė neišnešiota mergaitė ir netrukus mirė. Mirė ir karalienė ant karaliaus rankų

1570 m. Pilypas II vedė ketvirtą kartą. Jo dukterėčia **Ana Austrė** (anksčiau žadėta Don Karlui) pagimdė jam penkis vaikus. Tiktai 1570 m. gimęs **Pilypas** pergyveno tėvą ir tapo karaliumi Pilypu III.

Tačiau nei meilės, kurią jis jautė Elžbietai, nei ryšio, kuris susiklostė tarp karaliaus ir Elžbietos dukterų, nebuvo. Elžbietos dukterys kaip ir pati Elžbieta buvo artimiausios karaliaus patarėjos.

Izabelė (1566-
1633),
Pilypo II ir
Elžbietos Valua
duktė

Katalina
Mikaela (1567-
1597), Pilypo II
ir Elžbietos
Valua duktė

1580 m. Pilypas II su žmona nuvyko į Portugaliją pareikšti teisių į sostą po Portugalijos karaliaus, neturėjusio įpėdinių, mirties. Pakeliui Pilypas II susirgo gripu. Jį slaugydama karalienė Ana užsikrėtė pati ir mirė 30 metų amžiaus

Ana Austrè
(1549-1580)

Pilypas III
(1578-1621)

